

Bezzeg az én időmben...

Réges-régen az iskola kapuján kilépve, megijedtem igazán,
Akkor nagy hirtelen minden bátorságom az inamba szállt.

Hiszen az év szeptemberének elsején,
Megkezdem a vasutas pályafutásomat én.
Úgy mint édesapám régen 40 évvel ezelőtt,
Mikor is ő a vasút kötelékébe idejött.

Jelentkezem szolgálatra, mind hajdanán ő is tette,
Talán ez volt neki élete legjobb cselekedete.

Mintaként szolgálva ő nekem,
Így adtam vasutasságra én a fejem.
Félelmemnek még egy oka vagyon,
Apám nevéhez nehéz lesz felnőni nagyon.

Hiszen az ő neve az etalon,
Magas ez a mérce bevallom.

Eme gondolatok sűrűjében,
Jelentkeztem másnap a főnökségen.
Fogadtak is a kollegák nagy – nagy szeretettel,
én voltam a ifjabb változata a felmenőmnek.
Miközben apámmal dolgoztam egyetértésben,
Felnőttem a feladathoz lassan és szépen.

Feladat volt bőven mit meg kellett oldani,
Néha úgy dolgoztunk apámmal, hogy meg sem kellett szólalni.

Tapasztalat mi a háta mögött lebegett
Sokszor a feladatmegoldásban minket előrelendített.
„Bezzeg az én időmben” hangzott el ez gyakran,
Jó volt hallgatni, hogy mennyi mögötte a tapasztalat.
Így dolgoztunk évekig édesapámmal együtt sok –sok éven át,
Míg nem elköszönt tőlünk a nyugdíjas búcsúztatójának napján.

Mint szorgalmas hangya dolgozom vasutasként tovább,
Hogy a felmenőm nevéhez hű legyek igazán.

Végezetül mi is lenne a tanulság?
A névhez és a szakmához hűen és alázattal lehet felnőni igazán.

Aki nem ez szerint cselekszik,
Annak neve eme rendszerben elveszik.
Ezért jó, ha az embernek kiváló a munkája.
Személye etalon lesz az utókor számára!